

Nr. 81. Landsthingets Forhandlinger.

1257 2den Beh. af Lovf. om Politiet og om

kun gjøre den Bemærkning, at, dersom man vedtog de omtalte tvende Endringsforslag, saa vilde det vistnok med Hensyn til den sidste Bestemmelse i det 2det Punktum af § 26 ont, at Dommeren kan høre en Sag, staae noget tvivlsomt, om det var enhver Politisag, eller om det alene var Bodesager eller alene Vedtægtspolitissager og Bodesager, som Dommeren var berettiget til at høre.

Lehmann: Det er blot et Par Bemærkninger, som jeg skal tillade mig at fremsætte med Hensyn til, hvad der for blev anført af det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (M. P. Brunn). Jeg behøver ikke at sige, at jeg føler mig tiltalt af den humane Omsorg for de paagældende Personer, som udtalte sig i det ærede Medlems Uttringer, og at denne Omsorg naturligviis ikke taber i Berettigelse derved, at det i Reglen dog ikke er de meest Udsøgte af vore Medborgere, der blive Gjenstand for Politiretsfager. Men jeg maa gjøre opmærksom paa, at, medens det ganske vist ikke kan nægtes, at en Dommer efter Forslaget under Nr. 28 vil kunne udøve en Indflydelse paa den, der staaer for hans Domstul, paa den, der staaer ligeoverfor ham som Tiltalt, som — jeg vil ikke sige er uretlig, men som — man ialtfald ikke vil kunne billige, saa vil dette dog ogsaa kunne finde Sted i mange, langt alvorligere Forhold end dem, som der her er Tale om, og det vil kun kunne afværges deels ved et meget skjønnsomt Valg af Personer, men deels ogsaa ved en Forandring i Institutionerne, og Hensynet hertil er jo væsentlig ogsaa en Hovedgrund til, at man søger at indføre Reformen i Retspleien. Det kan f. Ex. finde Sted ved den Maade, hvorpaa der tilveiebringes en Tilstaaelse, og det kan endogsaa indtræde ved den Maade, hvorpaa en given Erklæring tilføres til Protocollen. Det er Noget, der ikke kan afværges, og efter selve det foreliggende Lovforslag er der ogsaa andre Forhold, i hvilke det daglig kan gjøre sig gjældende, saaledes f. Ex. ved Tilveiebrin-

45de Møde. Ordentlig Samling 1869—70.

Beh. af off. Politissager udenfor Rbh. 1258

gelsen af Forlig, som den Vedkommende underkaster sig for Dom. Jeg troer derfor virkelig ikke, at der er særlig Grund til at dvæle ved den Mulighed, der efter Udvalgets Forslag under Nr. 28 til § 29 naturligviis altid bliver tilbage for, at Tiltalte paavirktes til at acquiescere ved en Dom, som maaskee, dersom den var kommen ind for høiere Ret, vilde være undergaaet nogen Forandring. Jeg for mit Vedkommende vil derhos saameget lettere kunne berolige mig dermed, som der for det Første jo her kun er Tale om meget ubetydelige Straffe, og som jeg for det Andet ganske maa tiltræde, hvad den ærede Retsfører anførte, at, naar man tager Spørgsmaalet i dets Heelhed, saa er den hele Kreds af Medborgere, der kommer ind under Politiretsdomme, uendelig meget bedre tjent med, naar de have forset sig, da strax at kunne faae en Ende paa det, strax at kunne affone det og saa vende tilbage og være lige gode for det, end med at sidde i Baretægtsarrest i længere eller kortere Tid, fordi der mulig kunde overgaae en Enkelt en Dom, som vilde kunne give Anledning til forskjellige Meininger. Jeg kan fremdeles af egen Erfaring sige, at Amtmændene neppe vilde være meget tilbøjelige til i slige Smaasager at anvende en meget indgaaende Kritik med Hensyn til det lille Spørgsmaal, om en Sag skal appelleres eller ikke, naar Vedkommende har acquiesceret ved Dommen. Endelig skal jeg endnu gjøre en Bemærkning, der dog ganske vist rammer meget videre end det Spørgsmaal, som der her er Tale om, den nemlig, at efter vor hele politiske Udvikling og efter Alt, hvad dermed hænger sammen, maaske vi ogsaa en heel Deel af det tidligere omme Formynderskab for det enkelte Individ, og at vi maaske betragte den danske Statsborger, hvad enten han kommer for Retten eller ikke, som en Person, der i Reglen styrer sig selv, hvorfor ogsaa en Acquiescens fra hans Side ved en Dom maa stræfast, uden at nogen Anden skal blande sig dertil, tager Personen feil deri, maa han tage Skade for Hjemgjæld. Det er netop Frihedens og